

Sygn. akt VII U 59/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 grudnia 2017 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Zbigniew Szczuka
Protokolant:	sekr. sądowy Aneta Rapacka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 8 grudnia 2017 r. w Warszawie

sprawy F. T.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

o wcześniejszą emeryturę

na skutek odwołania F. T.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych(...) Oddział w W.

z dnia 28 listopada 2016r., nr (...)

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje F. T. prawo do wcześniejszej emerytury od dnia 20 października 2016 roku.

Sygn. akt VII U 59/17

UZASADNIENIE

F. T. w dniu 21 grudnia 2016 r. złożył, za pośrednictwem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W., odwołanie od decyzji ww. organu rentowego z dnia 15 grudnia 2016 r., znak: (...)mocą, której organ rentowy odmówił mu prawa do wcześniejszej emerytury – z warunków szczególnych.

W uzasadnieniu odwołania ubezpieczony podniósł, że organ rentowy nie zaliczył do okresu świadczenia przez niego pracy w warunkach szczególnych okresu zatrudnienia od dnia 4 kwietnia 1986 r. do dnia 2 stycznia 1997 r. w Spółdzielni (...) z siedzibą w C. w trakcie, którego wykonywał pracę na stanowisku kierowcy ciągnika. Ubezpieczony zaznaczył, że wykonywał pracę wyłącznie w charakterze kierowcy ciągnika, a to stanowisko pracy w pełni odpowiada poz. 3 działu VIII wykazu A stanowiącego załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. tj. stanowisku „kierowcy ciągników, kombajnów lub pojazdów gąsienicowych”. W tym czasie do realizowanych przez niego czynności nie należało natomiast kierowanie pojazdami ciężarowymi pomimo tego, że takie stanowisko pracy również zostało wskazane w dokumentacji pracowniczej. Na potwierdzenie powyższych okoliczności ubezpieczony przedłożył kserokopię umowy o pracę z wyżej wymienionego okresu zatrudnienia oraz zaświadczenie z archiwum Krajowej Rady Spółdzielczej nr: (...) z dnia 14 grudnia 2016 r. Zawniósł także o przeprowadzenie dowodu z zeznań świadków na okoliczność wykonywania pracy w warunkach szczególnych w spornym okresie czasu.

Ubezpieczony stwierdził, że zaskarżoną decyzją organ rentowy niezasadnie odmówił mu prawa do wcześniejszej emerytury, wskazując, że nie udowodnił on faktu wykonywania pracy w warunkach szczególnych w wymiarze 15 lat. W związku z powyższym w konkluzji odwołania ubezpieczony zwrócił się o zmianę zaskarżonej decyzji i przyznanie na jego rzecz prawa do wnioskowanego świadczenia (odwołanie z dnia 21 grudnia 2016 r. k. 2 a.s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W., w odpowiedzi na odwołanie z dnia 13 stycznia 2017 r., wniósł o jego oddalenie.

Organ rentowy w uzasadnieniu odwołania podniósł między innymi, że ubezpieczony nie spełnia przesłanek z art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, albowiem nie legitymuje się wymaganym 15-letnim stażem pracy w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze, warunkującym prawo do świadczenia. Wskazał, że nie uwzględnił do stażu pracy w warunkach szczególnych okresu zatrudnienia ubezpieczonego od dnia 4 kwietnia 1986 r. do dnia 2 stycznia 1997 r. w (...)Spółdzielni (...)z siedzibą w C. na stanowisku kierowcy ciągnika z uwagi na rozbieżności w dokumentach dotyczących stanowisk, na których zatrudniony był wnioskodawca, jak również braku wykazania masy całkowitej samochodów ciężarowych. Organ rentowy nadmienił, że w świadectwie pracy z dnia 26 czerwca 2001 r. pracodawca wskazał, że wnioskodawca wykonywał prace na stanowisku kierowcy ciągnika oraz kierowcy samochodów ciężarowych również bez wskazania dopuszczalnej masy całkowitej pojazdu. Natomiast zgodnie z kolejnym świadectwem pracy w szczególnych warunkach z dnia 16 grudnia 2004 r. ubezpieczony wykonywał prace jedynie na stanowisku kierowcy ciągnika. Zakład Ubezpieczeń Społecznych stwierdził, że nawet złożone w dniu 28 listopada 2016 r. pismo z Krajowej Rady Spółdzielczej oraz załączona do niego kserokopia umowy o pracę nie wyjaśniają w jakim okresie odwołujący wykonywał prace kierowcy ciągnika, a w jakim kierowcy samochodowego – bez podania ciężaru całkowitego pojazdu. Ponadto organ rentowy nie zaliczył ubezpieczonemu do stażu pracy w warunkach szczególnych okresu zatrudnienia od dnia 2 marca 1998 r. do dnia 31 grudnia 1998 r. w (...) w D., ponieważ pracodawca w świadectwie pracy z dnia 31 grudnia 2002 r. nie wskazał wykazu, działu i pozycji załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. oraz nie podał, że praca ta była wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Jednocześnie na podstawie załączonych dokumentów organ rentowy uznał za udowodniony staż pracy odwołującego w warunkach szczególnych, w wymiarze 8 lat i 1 dnia. Dodał przy tym, że odwołujący nie jest członkiem OFE, legitymuje się ogólnym stażem pracy, wynoszącym na dzień 1 stycznia 1999 r. 25 lat, a w dniu (...) ukończył 60 lat. Nie spełnia jednak wymogu posiadania 15 lat pracy w warunkach szczególnych. Z tych też względów organ rentowy odmówił ubezpieczonemu prawa do wcześniejszej emerytury z warunków szczególnych (odpowiedź na odwołanie z dnia 13 stycznia 2017 r. k. 11 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczony F. T., urodzony w dniu (...), w dniu 27 września 2016 r. złożył w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W., wniosek o wcześniejszą emeryturę z tytułu wykonywania pracy w warunkach szczególnych. Do powyższego wniosku ubezpieczony załączył kwestionariusz dotyczący okresów składkowych i nieskładkowych wraz z dokumentacją potwierdzającą te okresy (wniosek z dnia 27 września 2016 r. wraz z załącznikami k. 1-23, tom II a.r.).

Organ rentowy po przeprowadzeniu postępowania wyjaśniającego ustalił, że ubezpieczony nie spełnia warunku dotyczącego stażu pracy w szczególnych warunkach (tj. 15 lat pracy w warunkach szczególnych), gdyż na dzień 1 stycznia 1999 r. nie udowodnił wymaganego okresu takiej pracy. Z tych też względów, organ rentowy na gruncie decyzji z dnia 15 grudnia 2016 r., znak: (...)odmówił ubezpieczonemu prawa do dochodzonej emerytury. Do stażu pracy organ rentowy nie zaliczył ubezpieczonemu okresu jego zatrudnienia od dnia 4 kwietnia 1986 r. do dnia 2 stycznia 1997 r. w (...) Spółdzielni (...) z siedzibą w C. na stanowisku kierowcy ciągnika z uwagi na rozbieżności w dokumentach dotyczących stanowisk, na których zatrudniony był wnioskodawca, jak również braku wykazania masy całkowitej samochodów ciężarowych. Organ rentowy nadmienił, że w świadectwie pracy z dnia 26 czerwca 2001 r. pracodawca wskazał, że wnioskodawca wykonywał prace na stanowisku kierowcy ciągnika oraz kierowcy samochodów ciężarowych również bez wskazania dopuszczalnej masy całkowitej pojazdu. Natomiast zgodnie z kolejnym świadectwem pracy w szczególnych warunkach z dnia 16 grudnia 2004 r. ubezpieczony wykonywał prace jedynie na stanowisku kierowcy ciągnika. Zakład Ubezpieczeń Społecznych stwierdził, że nawet złożone w dniu 28 listopada 2016 r. pismo z Krajowej

Rady Spółdzielczej oraz załączona do niego kserokopia umowy o pracę nie wyjaśniają w jakim okresie odwołujący wykonywał prace kierowcy ciągnika, a w jakim kierowcy samochodowego – bez podania ciężaru całkowitego pojazdu. Jednocześnie na podstawie załączonych dokumentów organ rentowy uznał za udowodniony staż pracy odwołującego w warunkach szczególnych, w wymiarze 8 lat i 1 dnia. Wskazał przy tym, że odwołujący nie jest członkiem OFE, legitymuje się ogólnym stażem pracy, wynoszącym na dzień 1 stycznia 1999 r. 25 lat, a w dniu (...) ukończył 60 lat (decyzja z dnia 15 grudnia 2016 r., znak:(...), k. 38, tom I a.r.).

Ubezpieczony F. T. od niekorzystnej dla siebie decyzji organu rentowego z dnia 15 grudnia 2016 r., znak: (...), złożył odwołanie do Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie, inicjując niniejsze postępowanie sądowe, w toku którego ustalono, że: F. T. w okresie od dnia 4 kwietnia 1986 r. do dnia 2 stycznia 1997 r. był zatrudniony w (...) Spółdzielni (...) z siedzibą w C.. Przed podjęciem pracy na ww. stanowisku, ubezpieczony w dniu 8 sierpnia 1973 r. uzyskał uprawnienia do prowadzenia ciągnika rolniczego (kategoria T). W trakcie całego powyższego okresu zatrudnienia, ubezpieczony stałe i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace kierowcy ciągnika rolniczego, która to praca polegała na kierowaniu ciągnikiem wykorzystywanym do uprawy pól oraz transportu m.in. produktów rolnych i materiału siewnego. Ubezpieczony w okresie od wiosny do później jesieni wykonywał różnego rodzaju prace polowe prowadzone wówczas przez spółdzielnię na jej gruncie, jak również zajmował się transportem. W szczególności wykonywał takie prace jak oranie, opryski, bronowanie, koszenie i zbiór traw, rozrzucanie nawozów oraz siewy zbóż. Ubezpieczony wykonywał traktorem również prace transportowe, które prowadzone były głównie w okresie zimowym. Wówczas wykonywał czynności traktorzysty przy rekultywacji nieużytków pod uprawę pól i siew traw, jak również jeździł do cukrowni i woził melasę. Przez cały okres powyższego zatrudnienia ubezpieczony obsługiwał głównie ciągniki ciężkie amortyzowane 6-cylindrowe marki (...), bądź (...), ale także ciągniki typu(...). Ubezpieczony pracował nie tylko w dziale rolnym, ale również w dziale produkcji zwierzęcej. Spółdzielnia prowadziła bowiem fermę krów mlecznych oraz była w posiadaniu kurników w związku, z czym w tym zakresie odwołujący wykonywał czynności przy obsłudze hodowli, m.in. wybierał obornik oraz zajmował się karmieniem bydła i trzody chlewnej. Charakter pracy ubezpieczonego nie zmieniał się przez wszystkie lata spornego okresu, a w szczególności w tym czasie nie wykonywał on pracy kierowcy samochodów ciężarowych. W ww. Spółdzielni panowała powszechna praktyka zgodnie, z którą profilaktycznie, jeżeli kierowca ciągnika miał uprawnienia na samochód ciężarowy, to w razie awarii bądź przestoju ciągnika był kierowany na samochód ciężarowy. W przypadku odwołującego takie sytuacje nie miały jednak miejsca pomimo tego, że od dnia 11 listopada 1977 r. posiada on uprawnienia do kierowania samochodami ciężarowymi powyżej 3,5 tony (kategoria C). Ubezpieczony nie korzystał także z urlopów bezpłatnych. Ponadto w okresie od wiosny do jesieni z uwagi na zwiększoną liczbę koniecznych do wykonywania prac, wymiar świadczonej przez odwołującego pracy przekraczał 8 godzin dziennie. Pracownicy, zatrudnieni na stanowiskach analogicznych, co odwołujący otrzymywali także posiłki regeneracyjne oraz ubrania ochronne. Od 1974 r. w tej samej Spółdzielni na stanowisku traktorzysty zatrudniony był J. D., a w tym czasie funkcję pracownika kadr pełniła W. S. (zaświadczenie o zatrudnieniu wystawione przez Krajową Radę Spółdzielczą z dnia 14 grudnia 2016 r. k 4, oświadczenia k. 5-6, k. 9, prawo jazdy k. 17, zeznania świadka W. S. k. 36-37, k. 40, zeznania świadka J. D. k. 37-40, zeznania odwołującego k. 38-40 a.s.).

W toku postępowania sądowego, Sąd Okręgowy dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego z zakresu bhp celem ustalenia, czy praca wykonywana przez odwołującego w okresie od dnia 4 kwietnia 1986 r. do dnia 2 stycznia 1997 r. wykonywana była w warunkach szczególnych, uregulowanych w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 07 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze oraz w innych rozporządzeniach Rady Ministrów, dotyczących I kategorii zatrudnienia i zarządzeniach właściwych Ministrów (postanowienie z dnia 24 maja 2017 r. k. 38 a.s.).

W opinii z dnia 25 lipca 2017 r. biegły sądowy z zakresu bhp J. C. stwierdził, że uznanie prac za wykonywane w szczególnych warunkach jest możliwe, gdy stanowisko lub rodzaj pracy wykonywanej przez pracownika ściśle odpowiada odpowiedniemu zapisowi zawartemu w wykazie A, stanowiącemu załącznik do rozporządzenia w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze i praca ta była wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym

stanowisku pracy. W treści opinii biegły sądowy wskazał, że materiał dowodowy zebrany w niniejszej sprawie daje podstawy do zaliczenia pracy wykonywanej przez odwołującego do prac w szczególnych warunkach w rozumieniu art. 32 ust. 2 ustawy emerytalnej w okresie zatrudnienia w (...) Spółdzielni (...) w C. w okresie od dnia 4 kwietnia 1986 r. do dnia 2 stycznia 1997 r. Biegły zaznaczył, że praca wykonywana przez odwołującego w spornym okresie jest ujęta w Wykazie A, stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. pod poz. 3 Działu VIII – W transporcie i łączności. W ocenie biegłego charakter i rodzaj pracy wykonywanej przez odwołującego, dają podstawy do uznania pracy wykonywanej przez odwołującego, jako pracy wykonywanej w szczególnych warunkach uprawniającej do niższego wieku emerytalnego zgodnie z przepisami rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. (opinia biegłego sądowego z zakresu bezpieczeństwa i higieny pracy dr n. o zdr. J. C. z dnia 25 lipca 2017 r. k. 46-59 a.s.).

Do powyższej opinii, żadna ze stron nie zgłosiła zastrzeżeń (pismo procesowe z dnia 31 sierpnia 2017 r. k. 67, pismo procesowe z dnia 5 września 2017 r. k. 68 a.s.).

Powyższy stan faktyczny, Sąd Okręgowy ustalił na podstawie dowodów z dokumentów zawartych w aktach sprawy, w tym w aktach rentowych i osobowych odwołującego, a także na podstawie wiarygodnych zeznań odwołującego F. T. (k. 38-40 a.s.) oraz świadków W. S. (k. 36-37, k. 40 a.s.) i J. D. (k. 37-40 a.s.). Zdaniem Sądu dokumenty, w zakresie w jakim Sąd oparł na nich swoje ustalenia, są wiarygodne, wzajemnie się uzupełniają i tworzą spójny stan faktyczny. Dokumenty te nie były przez strony kwestionowane w zakresie ich autentyczności i zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy, a zatem wynikające z nich okoliczności należało uznać za mogące stanowić podstawę ustaleń faktycznych w sprawie. Zeznania świadków W. S. i J. D., Sąd Okręgowy ocenił, jako wiarygodne biorąc pod uwagę fakt, iż świadkowie jako osoby niespokrewnione i niepowiązane z żadną ze stron, nie miały interesu w składaniu zeznań nieodpowiadających rzeczywistości. Wskazani powyżej świadkowie w sposób dokładny wyjaśnili na czym polegała praca F. T. w (...) Spółdzielni (...) w C. we wskazanym powyżej okresie czasu. Zeznania te były także zgodne z twierdzeniami odwołującego (k. 38-40 a.s.), który wskazał, że w okresie od dnia 4 kwietnia 1986 r. do dnia 2 stycznia 1997 r. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał wyłącznie pracę na stanowisku kierowcy ciągnika w (...) Spółdzielni (...) z siedzibą w C.. Powyższymi zeznaniami odwołującego, jak i świadków Sąd dał wiarę w całości, jako że są one spójne, logiczne, a także w pełni korespondują z treścią dokumentów zgromadzonych w aktach osobowych odwołującego, w tym także z opinią biegłego sądowego z zakresu bezpieczeństwa i higieny pracy J. C. z dnia 25 lipca 2017 r.

Ustalając stan faktyczny w niniejszej sprawie, Sąd Okręgowy oparł się także na wskazanej powyżej opinii biegłego sądowego z zakresu bezpieczeństwa i higieny pracy J. C. z dnia 25 lipca 2017 r. (k. 46-59 a.s.). Odnosząc się do sporządzonej w niniejszej sprawie opinii biegłego, Sąd uznał ją za przekonującą, rzeczową i merytorycznie uzasadnioną. Sąd wziął pod uwagę fakt, iż opinia ta uwzględnia i odnosi się do rzeczywistego charakteru pracy odwołującego w spornym okresie czasu i wykonywanych przez niego obowiązków, co biegły szczegółowo omówił. Opinia ta jest również zgodna z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, w tym z zeznaniami świadków i odwołującego. Mając powyższe na uwadze, w ocenie Sądu okoliczność, że odwołujący w okresie zatrudnienia w (...) Spółdzielni (...) z siedzibą w C. w okresie od dnia 4 kwietnia 1986 r. do dnia 2 stycznia 1997 r. stale i w pełnym wymiarze czasu wykonywał prace, które spełniają przesłanki do uznania ich za prace wykonywane w warunkach szczególnych – spowodowała, że okres ten winien być w całości zaliczony do okresu pracy w warunkach szczególnych, uprawniającej do emerytury w obniżonym wieku.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie F. T. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 28 listopada 2016 r., znak: (...) jest zasadne i jako takie zasługuje na uwzględnienie.

Zasady nabywania prawa do emerytury dla ubezpieczonych urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 r. zostały uregulowane w treści art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2017 r., poz. 1338 z późn. zm.), zgodnie z którym ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia

1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, tj. którzy spełniają łącznie następujące warunki:

- 1) legitymują się okresem zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż: 65 lat - dla mężczyzn, 60 dla kobiet;
- 2) mają okres składkowy i nieskładkowy wynoszący, co najmniej 25 lat dla mężczyzn i 20 dla kobiet;
- 3) nie przystąpili do otwartego funduszu emerytalnego albo złożyli wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa – według stanu na dzień 01 stycznia 1999 r.

Aktem wykonawczym, do którego odsyła ww. ustawa jest rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 07 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 ze zm.), które w § 4 wskazuje, że pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A (stanowiącym załącznik do rozporządzenia) nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn;
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Ponadto, zgodnie z przepisem § 2 ust. 1 i 2 rozporządzenia - okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

Z kolei okresy pracy, o których mowa w ust. 1, stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania pracy w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia, lub w świadectwie pracy (§ 2 ust. 2 Rozporządzenia).

Wskazać należy, że przy ustalaniu prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym z tytułu pracy w szczególnych warunkach na podstawie rozporządzenia, nie można kierować się względami nazewnictwa danego stanowiska pracy. Należy ustalić, jakie prace ubezpieczony rzeczywiście wykonywał, albowiem ta okoliczność, nie zaś nazwa zajmowanego stanowiska, przesądza o ewentualnym istnieniu przesłanek dla przyznania dochodzonego świadczenia (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie II UK 337/03).

Podkreślenia wymaga także, że świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach wystawione przez pracodawcę, nie stanowi dokumentu urzędowego w rozumieniu art. 244 § 1 i 2 k.p.c., gdyż podmiot wydający to świadectwo nie jest organem państwowym, ani organem wykonującym zadania z zakresu administracji państwowej. Tylko dokumenty wystawione przez te organy stanowią dowód tego, co zostało w nich urzędowo zaświadczone. Natomiast omawiane świadectwo pracy traktuje się w postępowaniu sądowym, jako dokument prywatny w rozumieniu art. 245 k.p.c., który stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w tym dokumencie. Dokument taki podlega kontroli zarówno, co do prawdziwości wskazanych w nim faktów, jak i co do prawidłowości wskazanej podstawy prawnej. Ponadto z cytowanego wyżej § 2 rozporządzenia nie wynika, aby stwierdzenie zakładu pracy w przedmiocie wykonywania przez pracownika pracy w warunkach szczególnych miało charakter wiążący i nie podlegało kontroli organów przyznających świadczenia uzależnione od wykonywania pracy w szczególnych warunkach. Wobec powyższego, zakwestionowanie tych dokumentów przez organ rentowy, nie wyklucza dokonania ustalenia zatrudnienia pracownika w warunkach szczególnych za pomocą innych środków dowodowych w toku postępowania sądowego. Świadectwo pracy w szczególnych warunkach – jak już wyżej wskazano - nie stanowi wyłącznego dowodu służącego do wykazania charakteru świadczonej pracy. W tym jednak zakresie, ciężar wykazania tej okoliczności spoczywa na ubezpieczonym.

W niniejszej sprawie bezspornym jest, że F. T. ukończył w dniu 20 października 2016 r. wymagany wiek 60 lat, nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego, jak również udowodnił wymaganą ilość okresów składkowych i nieskładkowych 25 lat, według stanu na dzień 01 stycznia 1999 r.

Przedmiotem sporu pozostawało natomiast ustalenie, czy odwołujący posiada na dzień 01 stycznia 1999 r. 15 lat pracy w warunkach szczególnych. Organ rentowy nie zaliczył mu bowiem do okresów pracy w warunkach szczególnych okresu zatrudnienia od dnia 4 kwietnia 1986 r. do dnia 2 stycznia 1997 r. w(...)Spółdzielni (...)z siedzibą w C. na stanowisku kierowcy ciągnika z uwagi na rozbieżności w dokumentach dotyczących stanowisk, na których zatrudniony był wnioskodawca, jak również braku wykazania masy całkowitej samochodów ciężarowych. Organ rentowy nadmienił, że w świadectwie pracy z dnia 26 czerwca 2001 r. pracodawca wskazał, że wnioskodawca wykonywał prace na stanowisku kierowcy ciągnika oraz kierowcy samochodów ciężarowych również bez wskazania dopuszczalnej masy całkowitej pojazdu. Natomiast zgodnie z kolejnym świadectwem pracy w szczególnych warunkach z dnia 16 grudnia 2004 r. ubezpieczony wykonywał prace jedynie na stanowisku kierowcy ciągnika. Zakład Ubezpieczeń Społecznych stwierdził, że nawet złożone w dniu 28 listopada 2016 r. pismo z Krajowej Rady Spółdzielczej oraz załączona do niego kserokopia umowy o pracę nie wyjaśniają w jakim okresie odwołujący wykonywał prace kierowcy ciągnika, a w jakim kierowcy samochodowego – bez podania ciężaru całkowitego pojazdu.

Zdaniem Sądu fakt wykonywania przez F. T. pracy w szczególnych warunkach w okresie pracy od dnia 4 kwietnia 1986 r. do dnia 2 stycznia 1997 r. w (...) Spółdzielni (...) z siedzibą w C. znajduje potwierdzenie w zebranych w sprawie materiale dowodowym. Niewątpliwie przez cały okres zatrudnienia odwołujący stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace kierowcy ciągnika rolniczego, która to praca polegała na kierowaniu ciągnikiem wykorzystywanym do uprawy pól oraz transportu m.in. produktów rolnych i materiału siewnego. Praca wykonywana przez odwołującego w spornym okresie czasu jest natomiast ujęta w Wykazie A, stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. pod poz. 3 Działu VIII – W transporcie i łączności. Jednocześnie Sąd Okręgowy nie znalazł jakichkolwiek podstaw do tego, aby kwestionować wiarygodność materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, zwłaszcza w świetle potwierdzenia spornych okoliczności przez świadków W. S. i J. D.. Podkreślenia wymaga również, że powyższe zeznania pozostają w zgodzie z opinią wydaną przez biegłego sądowego z zakresu bezpieczeństwa i higieny pracy J. C.. Odnosząc się natomiast do twierdzeń organu rentowego dotyczących tego, że w przedłożonych przez odwołującego świadectwach pracy za wskazany powyżej okresy zatrudnienia występowały rozbieżności w zakresie wskazanych stanowisk pracy, co w ocenie Zakładu Ubezpieczeń Społecznych przesądzało o odmowie przyznania na rzecz odwołującego dochodzonego świadczenia, to wskazać należy, że w niniejszej sytuacji nie ma znaczenia nazewnictwo zajmowanych przez ubezpieczonego stanowisk pracy, albowiem dla ostatecznej kwalifikacji danej pracy, jako pracy w warunkach szczególnych decydujące znaczenie ma treść załącznika do Rozporządzenia z dnia 07 lutego 1983 r., który nie powołuje się na konkretne stanowiska, lecz wskazuje czynności, których wykonywanie kwalifikuje określoną pracę, jako pracę w warunkach szczególnych. W ocenie Sądu Okręgowego o uznaniu danej pracy za pracę w warunkach szczególnych powinny decydować obowiązki faktycznie przez pracownika wykonywane, a nie treść umowy o pracę, świadectwa pracy i nazewnictwo stanowiska pracy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 marca 1998 r., II UKN 570/97). O pracy w warunkach szczególnych decyduje zatem rodzaj wykonywanej pracy, co ponadto wynika z powołanych powyżej przepisów prawa, a w szczególności z art. 32 ust. 2 który stanowi, że dla celów ustalenia uprawnień do emerytury w obniżonym wieku za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia. Rodzaje prac ustala się bowiem na podstawie powołanego już wyżej rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, który w załączniku A w Działach od I do XIV wymienia rodzaje prac, które są pracami w warunkach szczególnych. Z kolei w myśl § 2 ust. 1 tegoż rozporządzenia okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. Praca w warunkach szczególnych to praca, w której pracownik w sposób znaczny jest narażony na niekorzystne dla zdrowia czynniki. Przy czym dla oceny, czy pracownik pracował w szczególnych warunkach,

nie ma istotnego znaczenia nazwa zajmowanego przez niego stanowiska, tylko rodzaj powierzanej mu pracy. Jest to także praca wykonywana stale (codziennie) i w pełnym wymiarze czasu pracy w warunkach pozwalających na uznanie jej za jeden z rodzajów pracy wymienionych w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia z dnia 07 lutego 1983 r. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 01 czerwca 2010 r., sygn. II UK 21/10). Zatem, w ocenie Sądu Okręgowego, decydującą rolę przy analizie charakteru pracy ubezpieczonego z punktu widzenia uprawnień emerytalnych ma możliwość jej zakwalifikowania pod jedną z pozycji wspomnianego załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów, nie zaś nazewnictwo danego stanowiska pracy (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 21 listopada 2001 r., II UKN 598/00, z dnia 14 grudnia 2009 r., I UK 218/09 oraz z dnia 06 grudnia 2010 r., II UK 140/10).

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy zważył, że wskazany przez biegłego sądowego okres zatrudnienia ubezpieczonego w (...)Spółdzielni (...) z siedzibą w C. od dnia 4 kwietnia 1986 r. do dnia 2 stycznia 1997 r. podlega zaliczeniu do stażu pracy - jako pracy wykonywanej w warunkach szczególnych. Tym samym łączny staż pracy ubezpieczonego w szczególnych warunkach wynosi ponad 15 lat. Ubezpieczony spełnia zatem wszystkie przesłanki z art.184 ust.1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, do nabycia prawa do wcześniejszej emerytury. Na marginesie należy tylko nadmienić, iż z uwagi na fakt, że zaliczenie do stażu pracy odwołującego w warunkach szczególnych ww. okresu zatrudnienia przesądziło o nabyciu przez niego uprawnień do wnioskowanego świadczenia, brak było podstaw do prowadzenia postępowania dowodowego na okoliczność charakteru pracy odwołującego, wykonywanej przez niego w okresie od dnia 2 marca 1998 r. do dnia 31 grudnia 1998 r. w (...) w D..

Z tych też względów, Sąd Okręgowy na podstawie art. 477⁽¹⁴⁾ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 28 listopada 2016 r., znak: (...)w ten sposób, że przyznał odwołującemu F. T. prawo do wcześniejszej emerytury z warunków szczególnych od dnia 20 października 2016 r., tj. od dnia osiągnięcia przez ubezpieczonego wieku emerytalnego, o czym orzeczono sentencji wyroku.

ZARZĄDZENIE

(...)

(...)